

Откривење Исуса Христа — број два

Заветна имена

Jeff Pippenger

2023-08-10

У претходне чланке унео сам многе ствари, настојећи да на почетку поставим неке основне тачке ослонца. Сада ћу настојати да будем усредсређенији на саму тему. Хвала вам на стрпљењу.

Од самог почетка Бог настоји да увећа наше разумевање ко је Он и шта је Он. У том делу употребио је више начина да помогне људима да разумеју оно што је о Њему откривено, а један од тих начина јесте Његова употреба „имена“ — како многих имена датих Богу у Светом писму, тако и имена датих Његовим изабраним представницима. Он бира представнике зла и добра.

Он је такође користио диспензационе промене Свога изабраног заветног народа да кроз историју постепено увећава разумевање Свога карактера. Стога, историје диспензационих промена у завету, на различите начине, такође говоре о увећавању истине о Његовом карактеру и природи.

Ако приступимо првом поглављу Откривења као уводу и кључу за поглавља која следе, налазимо у том почетном поглављу извесне истине које утичу на остатак књиге. Једна од тих истина тиче се тога ко је Исус Христос, а не само тога да је Он Алфа и Омега. Ако је нека истина изложена у првом поглављу Откривења, онда је она свакако испитна садашња истина за последњи нараштај, при чему је тај последњи нараштај „изабрани род“ који је Петар означио.

Један од атрибута Христовог карактера који смо истраживали јесте то што Христос поистовећује почетак са свршетком. Време када је Христос потврдио завет с многима за једну седмицу представља заветну промену раздобља са дословног на духовни Израил. Промене раздобља које су у Светом писму означене, а које све говоре о умножавању знања у погледу карактера и бића Христовог, јесу Аврам, Исак, Јаков, Јосиф, Мојсије, Христос, Вилијам Милер и сто четрдесет и четири хиљаде. Постоји још једна линија промена раздобља која је положена преко те линије и која означава седам раздобља Божје цркве, представљених са седам цркава из Откривења два и три, али се тога још нећемо дотицати. Постојала је промена раздобља код Адама и Еве, представљена временом пре њиховог пада и после њиховог пада, и, наравно, промена раздобља од времена пре потопа до времена после потопа у Нојево доба. Све ове линије доприносе светлости којом се бавимо, али се сада усредсређујемо на изабрани народ.

Када је Христос започео Своју службу на почетку заветне седмице, био је крштен.

А Исус, пошто се крсти, одмах изиђе из воде; и гле, отворише му се небеса, и виде Духа Божјега где силази као голуб и стаје на њега. И гле, глас с небеса, који говори: Ово је Син мој љубљени, који је по мојој вољи. Матеј 3:16, 17.

Сасвим прве Божје речи, када је Исус изашао из воде, те тако отпочео заветну седмицу, биле су Очева објава да је Исус Син Божји. Ако разумемо „правило првог помињања“, та чињеница је силна. Ако не разумемо, онда не толико.

У почетку створи Бог небо и земљу. А земља беше без обличја и пуста; и тама беше над безданом. И Дух Божји дизаше се над водом. Постање 1:1, 2.

Као и у Књизи Постања, у обреду помазања препознају се три Личности Божанства.

Истина да је Исус био Син Божији, Син Давидов и Син Човечији редовно је узнемирала књижевнике и фарисеје током наредне три и по године. Исус се пророчки променио из Исуса у Исуса Христа при Свом крштењу. Када се Исус крстио, постао је „Христос“, што значи „помазаник“ и што је на хебрејском реч „Месија“. И, наравно, Јевреји су очекивали Месију и знали су да ће он бити Син Давидов. Када је био „помазан“ да отпочне најсветије три и по године у историји земље, видео је Светога Духа како силази и чуо Свога Оца како говори.

Био је то веома дубок обред помазања, на коме је порука која је била објављена о Њему и Његовом делу била да је „Он био Син Божји“. Још узнемирујуће за Јевреје било је не само то што је Он био Син Божји, него и то што је тврдио да је, као Син Божји — заправо Бог. Јевреји никако нису могли да прихвате оно што су разумевали као тако богохулну тврдњу! Дилема за Јевреје јесте дилема Аврамова — јер Авраам је био отац Јевреја, отац завета, а такође и симбол вере потребне да би се остало у складу са условима завета.

Аврамов пример вере неопходне за ступање у заветни однос с Богом захтева да твоја вера буде испитана. Аврамово искушење, које је требало да покаже да ли је његова вера била стварна или је била заснована на дрској уображености, почивало је на томе да се покаже хоће ли следити Божју реч — чак и ако је изгледало да противречи Божјој претходној речи. Аврам је знао да је људска жртва убиство и да представља идолопоклоничке обичаје идолопоклоничких народа међу којима је тада живео. Књижевници и фарисеји су из своје ране заветне историје знали да је Бог само један Бог, а знали су и да је Исус тврдио да је други Бог. Били су стављени на своју последњу пробу.

Чуј, Израилју: Господ Бог наш једини је Господ. 5. Мојсијева 6:4.

У историји у којој је Мојсије забележио претходни стих, Бог је већ био рекао Мојсију да од тада треба да буде познат као Јехова. Више не само као Господ Бог Свемогући, него од тога тренутка надаље требало је да буде познат као Јехова. Управо у тој историји, у којој још више узвисује разумевање свога карактера, представљеног Његовим именима, Он такође изричито обавештава древни Израил да је Бог један Бог. Шта је требало да мисле Јевреји из Христовог доба?

Касније у Својој служби, када је она достигла врхунац у тријумфалном уласку у Јерусалим, Јевреји су поново запрепашћени што Исус допушта деци да Му певају хвалу.

А мноштво народа које иђаше пред Њим и које иђаше за Њим викаше говорећи: Осана Сину Давидовом! Благословен који долази у име Господње! Осана на висини! Матеј 21:9.

Стих песме који је фарисеје доводио до лудила био је онај део који је Исуса означавао као Сина Давидовог, а такође указивао и на то да је Син Давидов био име Господње. На почетку Његове службе, приликом тријумфалног уласка и, наравно, на крсту, спор је укључивао узнемиреност у вези с Исусовим именом.

Тада рекоше првосвештеници јудејски Пилату: Не пиши: Цар јудејски; него да је он казао: Ја сам Цар јудејски. Јован 19:21.

Наравно, било би у суштини исправно да је Пилат изменио натпис да каже: „Ја сам, Цар јудејски“, јер је „Ја сам“ било име које је Исус више пута примењивао на Себе. Наравно, применити такву погрешну логику да би се изменила Реч Божја, нарочито када је реч о повести о крсту, нешто је што људи никада не би учинили, зар не? Исус је био „Цар јудејски“, али је такође био и „Ја сам“, тако да је изјава „Ја сам, Цар јудејски“ у извесном смислу тачна, али то није поента.

Од почетка, кроз читаво средиште, па све до краја те три и по године, Његово име било је предмет узнемирења. Постоји много тога што треба разумети у вези са линијом заветних имена, али овде желим да покажем да се на крају старог Израилља, у јеврејској цркви, догодило потресање које је било повезано са именом Христа. Као Син Давидов, Он је поседовао обележја да буде Месија; као Син Божји (у смислу да је уједно и Бог), и као Син Човечији, Исус је изабраном народу представио огромну пробу. Како је тај човек могао тврдити да је Бог, а уједно и Божји Син, када је Мојсије на почетку њихове заветне историје тако изричито нагласио да је Бог један Бог?

Ипак, то је била сврха Христовог хода међу људима. Бог је био у Њему, мирећи људе са Собом, и то је чинио допуштајући људима да виде Исуса, који је јасно и непосредно учио да, ако сте видели Њега — видели сте Оца. Ова историја представља окончање дословног Израилља као Божјег изабраног народа, а на почетку је постојао спор јасно обележен питањем ко је и какав је Бог.

И Фараон рече: Ко је Господ да послушам глас његов и пустим Израилља? Не познајем Господа, нити ћу пустити Израилља. Излазак 5:2.

Фараон не изражава само символ атеистичког пркоса против познања Бога, него такође изражава и египатско схватање у погледу Авраамовог Бога. И Господ је изнова говорио да су Његова чудесна дела у Египту била ради тога да човечанство упозна ко је Он. Историја почетка дословног Израилља као Божјег изабраног народа праслика је свршетка.

У обе историје постоји недостатак разумевања о томе ко је Бог и шта је Бог, што је повезано са Његовим разним именима; али, што је још важније за наше разматрање, историја Христа на завршетку Израила као изабраног народа показује да је један од главних разлога због којих су се Јевреји спотакли у прихватању свога Месије био тај што су знали да је Реч Божја на почетку историје њиховог завета објавила да је Он један Бог. Каква недоумица!

И после тога не усудише се више да Му поставе ниједно питање. А Он им рече: Како говоре да је Христос син Давидов? И сам Давид каже у књизи Псалама: Рече Господ Господу мојему: Седи Мени с десне стране, док положим непријатеље Твоје за подножје ногама Твојим. Давид Га, дакле, назива Господом; како Му је онда син? Лука 20:40–44.

Ово је коначно раздобље питања и одговора за Јевреје, јер после тог сусрета „нису се више усуђивали да Му поставе ниједно питање“. Он је управо одговорио на последње питање Своје службе за изгубљени дом (а у пророчком наративу увек постоји изгубљени дом), а затим покреће питање Свога имена као „Сина Давидовог“, и стога као Месије. Током све три и по године, спор обухвата Његова различита имена, која представљају Његов карактер и природу. Његово име се ословљава на почетку, приликом Његовог крштења, а затим и у Његовом коначном сусрету са изгубљеним домом при тријумфалном уласку и на крсту, као и на другим местима у јеванђељима.

Фарисеји су се окупили око Исуса док је одговарао на питање књижевника. Тада се Он окренуо к њима и поставио им питање: „Шта мислите о Христу? Чији је Он син?“ Ово питање било је постављено да испита њихово веровање у погледу Месије — да покаже да ли Га сматрају само човеком или Сином Божјим. Хор гласова одговорио је: „Син Давидов.“ То је био назив који је пророштво дало Месији. Када је Исус својим моћним чудима откривао Своје божанство, када је исцељивао болесне и подизао мртве, народ се међу собом питао: „Није ли ово Син Давидов?“ Сирофеничанка, слепи Вартинеј и многи други вапили су Му за помоћ: „Помилиј ме, Господе, Ти Сине Давидов.“ Матеј 15:22. Док је улазио у Јерусалим, био је поздрављан радосним узвиком: „Осана Сину Давидову: Благословен који долази у име Господње.“ Матеј 21:9. И мала деца у храму тога дана понављала су то радосно признање. Али многи који су Исуса називали Сином Давидовим нису признавали Његово божанство. Нису разумели да је Син Давидов уједно и Син Божји.

„Као одговор на тврдњу да је Христос био Син Давидов, Исус је рекао: ‘Како онда Давид у Духу [Дух надахнућа од Бога] назива Њега Господом, говорећи: Рече Господ Господу мојему: Седи Мени с десне стране, док не положим непријатеље Твоје подножјем ногама Твојим? Ако, дакле, Давид Њега назива Господом, како му је онда син? И нико Му не могаше одговорити ни речи, нити се ко усуди од тога дана да Му више постави иједно питање.’“ Чежња векова, 609.

Његово помазање као Месије и Његова последња интеракција са онима које је дошао да спасе тицали су се Његовог божанства, симболике Његових имена и, наравно, правила првог спомињања. Исус завршава Своје непосредно дело за Јевреје користећи историју дословног Давида да поучи о духовном Давиду. Зашто би Давид говорио о томе када Господ говори

Господу да седне на престо с Њим? Зато што цар Давид на почетку представља духовног Цара Давида на крају. Једини начин да се исправно разуме Исусова последња изјава упућена изгубљеном дому био је да се може применити правило првог спомињања, што се не може учинити ако то правило не познајете.

Његова последња изјава упућена изгубљеном дому захтевала је разумевање правила првог помињања да би била схваћена. Исус је употребио Давида и Давидовог сина да изгубљеном дому изложи истину у Својој последњој изјави. На крају крајева, они су били дом Давидов. Стога је Исус узео оца (Давида) и окренуо га ка (Сину Давидовом), а такође је узео сина (Давидовог) и окренуо га ка његовом оцу (Давиду). Окренуо је оца ка детету, као што је проречено да ће учинити Илијина порука у „последњим данима“. То је била Његова последња порука древном дословном Израилу и била је то Илијина порука, јер је била заснована на правилу првог помињања. Према томе, правило првог помињања такође потврђује Исусову поруку као Илијину поруку, засновану на самом том правилу. Правило првог помињања захтева да, ако је Илијина порука Јована Крститеља била прва од последње поруке опомене изгубљеном дому Израилевом, онда би и коначна порука која им је била дата такође била Илијина порука. И тако је и било...

Рекавши све ово, сада бих из свега тога извео једну поенту која се заснива на правилу првог спомињања — Алфа и Омега. На почетку древног Израиља постојала је расправа о разумевању тога ко је и шта је Бог, која је представљала исту расправу на крају древног Израиља. На крају древног Израиља, Христово дело обухватало је поучавање изгубљеног дома Израилевог ко је и шта је Бог. У историји краја постојао је отпор против Христа који је био заснован на изворној истини успостављеној на почетку. Савремени духовни Израил поседоваће исте пророчке карактеристике у својој историји.

На почетку адвентизма, историчари нас обавештавају да су милерити првенствено били састављени од две хришћанске деноминације: методистичке и Хришћанске везе. Основна веровања методизма била су заснована на живљењу исправног хришћанског начина живота. Они су имали „метод“. Основно веровање Хришћанске везе могло би се сажети као противљење католичкој доктрини о Тројству.

Колико је моје истраживање досегло, готово целокупно вођство милерита држало се те доктрине Хришћанске везе. Постоје многи огранци Реформног покрета адвентиста седмог дана (SDARM) који се и даље држе и заступају изворно милеритско разумевање „анти-тринитаризма“. Дилема (и садашњи извор полемике) за оне који задржавају пионирско разумевање јесте, и увек ће бити, како одговорити на многобројне и разноврсне одломке у којима сестра Вајт непосредно противречи доктринарном ставу којег се они држе и који заступају?

„Наложено ми је да кажем: схватањима оних који трагају за напредним научним идејама не треба веровати. Износе се оваква представљања: ‘Отац је као светлост невидљива; Син је као светлост отелотворена; Дух је светлост разливена на све стране.’ ‘Отац је као роса, невидљива пара; Син је као роса сабрана у прекрасан облик; Дух је као роса пала

на седиште живота.’ Друго представљање гласи: ‘Отац је као невидљива пара; Син је као оловни облак; Дух је киша која је пала и делује освежавајућом силом.’”

„Сва ова спиритистичка представљања јесу просто ништавило. Она су несавршена, неистинита. Она слабе и умањују Величанство са којим се никаква земаљска сличност не може упоредити. Бог се не може упоредити са стварима које су начиниле Његове руке. То су само земаљске ствари, које страдају под Божјим проклетством због човекових греха. Отац се не може описати стварима земље. Отац је сва пуноћа Божанства телесно, и невидљив је смртном погледу.

„Син је сва пуноћа Божанства пројављена. Реч Божја објављује за Њега да је ‘обличје бића Његова’. ‘Јер Богу тако омиље свет да је и Сина својега Јединороднога дао, да ниједан који га верује не погине, него да има живот вечни.’ Овде је показана личност Оца.“

„Утешитељ кога је Христос обећао да ће послати пошто се узнео на небо јесте Дух у свој пуноћи Божанства, који свима што примају и верују у Христа као личног Спаситеља открива силу божанске благодати. Постоје три жива лица небеског трија; у име ове три велике силе — Оца, Сина и Светога Духа — крштавају се они који живом вером примају Христа, и ове силе ће сарађивати са послушним поданицима неба у њиховим настојањима да живе новим животом у Христу.“ Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

Odlomak poistovećuje „osećanja onih“ koji su određivali Oca, Sina i Duha sa „stvarima zemaljskim“. Zatim ona kaže: „Otac se ne može opisati stvarima zemaljskim.“ Zapazite dve tačke koje ona iznosi, premda bi jedna mogla zvučati kao protivrečnost. Ona ukazuje na lažan opis Božanstva koji, ako hoćete, prepoznaје три boga. То је lažan opis Božanstva, али она не даје никакв коментар на чињеницу да је lažna дефиниција Božanstva такође нетачна зато што у Božanstvu има погрешан број bogova.

Запазите такође да она каже да се земаљске ствари не могу употребити да би се описао Отац. У самој тој изјави, она сама употребљава земаљске ствари. Људска бића су та која имају децу и мајке и очеве и тетке и рођаке. А Исус нам каже да више неће бити женидбе ни удадбе на небу и на земљи обновљеној, јер ћемо бити као анђели. Не постоје мушки и женски анђели. Изрази које људска бића употребљавају да одреде своје међусобне односе Бог је употребио да нас поучи о Својој природи и карактеру, али су чак и „земаљске ствари“ које је надахнуће употребило да поучи људе о Божјем карактеру и природи несавршене.

Обавештени смо да „постоје три жива Лица небеског тројства“ ... „Отац, Син и Свети Дух“. Гнусоба је приписивати овим трима Лицима земаљска спиритистичка осећања, али није гнусоба повезивати „име ове три велике силе“ са библијском дефиницијом Божанства.

Proročica kaže da је „ime“ triju velikih sila које саčinjavaju Božanstvo Otac, Sin i Sveti Duh. Kao i sa svakom bibliјском istinom, kada se она sabere red po red, potpuno svedočanstvo mora se sastojati od svakog putokaza који је otkriven. Svedočanstva proroka treba objединити. Danilo daje Hristu ime Palmoni (među ostalim imenima, али ово је samo primer). Jovan Ga naziva Alfa i

Omega, a Mojsije Ga naziva Jehova. Prema Elen Vajt, Njegovo ime je Otac, Sin i Sveti Duh.

„Сотона непрестано подмеће лажно — да би одвео од истине. Сасвим последња Сотонина превара биће да учини без дејства сведочанство Духа Божјег. „Где нема утваре, народ пропада“ (Приче 29:18). Сотона ће довитљиво деловати, на различите начине и преко различитих оруђа, да поколеба поверење Божјег народа остатка у истинито сведочанство.

„Разгореће се мржња против Сведочанстава која је сатанска. Сотонино деловање биће усмерено на то да поколеба веру цркава у њих, из овог разлога: Сотона не може имати тако несметан пут да уведе своје обмане и свеже душе у својим заблудама ако се послушају опомене, укори и савети Божјег Духа.“ Selected Messages, књига 1, 48.

Једна кратка узгредна напомена из овог одломка. Јован је прогнан на Патмос због Речи Божје и сведочанства Исуса Христа. Постоје две циљне групе за поруку трећег анђела: они који су изван адвентизма и они који су унутар адвентизма. Јован представља адвентисту који није само прогоњен од света због своје послушности Библији, него је такође прогоњен и због своје послушности списима Духа пророштва. Прогонство које се усмерава против Духа пророштва долази изнутра, а не споља.

На почетку древног Израиља, после четири стотине година у Египту, они који је требало да буду изабрани заветни народ више нису држали суботу. Нису познавали Христов карактер нити Његову природу. Држали су се погрешних схватања о Богу која су усвојили док су били у ропству. Десет зала; избављење на Црвеном мору; небеска мана; светилиште и сав његов намештај; свети обреди; трем, Свето место и Светиња над светињама; Божји закон; Стена која их је пратила; вода која је потекла из Стене која их је пратила, па чак и змија на мотки — све је то било намењено да умножи познање Бога у Његовом изабраном народу. То је било поступно образовање. То поступно образовање наставило се све док књижевници „не смедоше више да му постављају питања“, а Он је тада означио управо последњу тему о којој ће с Њим водити отворену расправу, а тицала се Давидовог имена и тога ко је и шта је Христос.

На почетку савременог духовног Израиља, после 1260 година у духовном Вавилону, они који је требало да буду изабрани заветни народ више нису држали суботу. Нису познавали Христов карактер ни природу. Држали су се погрешних схватања о Богу која су усвојили док су били у ропству. Историја адвентизма, са свим својим путоказима, отпадима, компромисима и унутрашњим борбама, достигла је тачку током 1880-их када је објављена књига Чежња векова. У тој књизи, на страни 671, садржано је разумевање Божанства које се развило далеко изнад схватања које је потекло из осамнаестог века.

Древни Израел је при своме окончању имао спор који је настао услед ограниченог разумевања Божанства, заснованог на схватању из његове ране историје. Исусово сведочанство каже да су, било Отац, било Син, било Свети Дух, сви они „сва пунина Божанства телесно“ (Колошанима 2:9). Библијско сведочанство каже: „Чуј, Израиљу: Господ је Бог наш једини Господ“ (5. Мојсијева 6:4).

Савремени Израил се држи различитих схватања о Божанству, и само је једно исправно. На крају савременог Израила Бог ће довршити дело откривања Свога карактера, и то у оквирима времена милости док оно још траје. То је оно што је учинио за Јевреје, а Он се никада не мења. Извесно је да ћемо током читаве вечности наставити да растемо у свом разумевању Божје природе и карактера, али постоји сврсисходна пророчка линија истине која показује Божје напоре да поучи Свой народ о Самоме Себи, а та историја је део поуке коју Он настоји да пренесе и сада, и подаци који се налазе у пророчној Речи у вези с тим образовним процесом указују на завршетак те расправе који одговара закључењу времена милости.

„Христос је преегзистентни, самопостојећи Син Божји.... Говорећи о свом преегзистирању, Христос враћа ум уназад кроз безвековне векове. Он нас уверава да никада није било времена када Он није био у тесном заједништву с вечним Богом. Онај чији су глас Јевреји тада слушали био је с Богом као Онај који је одгајан с Њим.” Signs of the Times, August 29, 1900.

„Он је био раван Богу, бескрајан и свемоћан.... Он је вечни, самопостојећи Син.“

„Док Божја Реч говори о Христовој људској природи док је био на овој земљи, она такође недвосмислено говори и о Његовом преегзистирању. Реч је постојала као божанско Биће, као вечни Син Божји, у заједници и јединству са Својим Оцем. Од вечности Он је био Посредник завета, Онај у коме је требало да буду благословени сви народи земље, и Јевреји и незнабошци, ако Га прихвате. ‘Реч беше у Бога, и Реч беше Бог.’ Пре него што су људи или анђели били створени, Реч је била у Бога, и била је Бог.“ Review and Herald, April 5, 1906.

У одломку она цитира из самих првих Јованових речи.

У почетку беше Реч, и Реч беше у Бога, и Реч беше Бог. Она беше у почетку у Бога. Све је кроз Њу постало; и без Ње ништа није постало што је постало. Јован 1:1–3.

У почетку су постојала најмање два Бога, јер Јован управо каже: „Реч беше Бог и беше с Богом.“ У првом стиху Постања хебрејска реч „Elohim“ преводи се као Бог. Често је у Божјој речи „Elohim“ постављен у граматичку структуру да означи једнога Бога, али је, ипак, у множини. Јован својим другим сведочанством о тој теми уклања могућност да „Elohim“ у том стиху означава једнога Бога. Његово сведочанство утврђује постојање најмање два Бога.

Још узнемирујуће за антитринитарце који тврде да се држе Духа пророштва јесте то што је у почетку „Дух Божји лебдео над водама“. Да ли је „Дух“ који се кретао над водом Отац или Син, или је то било треће лице небеског тројства, како Га сестра Вајт назива? После прва три стиха у Јовановом јеванђељу следе ове речи.

У њему беше живот; и живот беше светлост људима. И светлост светли у тами; и тама је не обузе. Јован 1:4, 5.

Помињање светлости и таме у потпуном је складу са почетком Књиге Постања, који каже.

И рече Бог: Нека буде светлост. И би светлост. И виде Бог светлост да је добра; и растави Бог светлост од таме. 1. Мојсијева 1:3, 4.

Ускоро ћемо се вратити на ова два паралелна одломка о светлости која је предмет у извештају о стварању, а који следи након увођења Божанства. У почетку, прва истина којој се приступа јесте састав, односно природа Божанства. Али одломак се не завршава све до друге главе, трећег стиха, где налазимо да последње три речи у извештају о стварању почињу са три хебрејска слова која заједно образују реч преведену као „истина“.

Почетак извештаја о стварању уводи Божанство, затим излаже стваралачку силу Његове речи, а потом завршава одломак божанским потписом који представља истину, поруку трећег анђела и име Божје, како је представљено Алфом и Омегом.

И седмога дана сврши Бог дело своје, које учини; и почину у седми дан од свих дела својих, која учини. И благослови Бог седми дан, и посвети га, јер у тај дан почину од свих дела својих, која створи и начини Бог. 1. Мојсијева 2:2, 3.

Завршетак првих истина поучених у Божјој Речи представља врхунац тог одломка. Он се завршава трима речима: „Бог“, „створи“ и „начини“, чиме се наглашава почетак одломка, али исто тако, и подједнако важно, наглашава се и субота седмога дана. Субота је, наравно, символ стварања и знак између Бога и Његовог изабраног народа. „Истина“ је представљена у три слова која започињу сваку од те последње три речи о стварању. Сведочанство наглашава колико је истина о суботи значајна и важна, али једнако дубоко је и то што та три слова такође представљају три корака прве, друге и треће анђеоске вести. Тако је, у самом првом одломку Библије, субота као знак Божје стваралачке силе уједно означена и као питање испита на крају времена. Последња књига у Библији пружа и трећег сведока који прати Јованово сведочанство у његовом јеванђељу.

Јован седмим црквама које су у Азији: благодат вам и мир од Онога који јесте, и који беше, и који долази; и од седам Духова који су пред престолом његовим; и од Исуса Христа, који је верни сведок, и прворођени из мртвих, и кнез над царевима земаљским. Њему који нас је љубио и опрао нас од греха наших у својој крви, и учинио нас царевима и свештеницима Богу и Оцу своме, Њему нека је слава и власт у векове векова. Амин. Ево, долази с облацима; и угледаће га свако око, и они који га прободоше; и заплакаће за њим сва племена земаљска. Да, Амин. Ја сам Алфа и Омега, почетак и свршетак, говори Господ, који јесте, и који беше, и који долази, Сведржитељ.

Ја Јован, који сам и ваш брат и саучесник у невољи, и у царству и трпљењу Исуса Христа, бејаш на острву које се зове Патмос, ради речи Божје и ради сведочанства Исуса Христа. Бејаш у Духу у дан Господњи, и чух за собом глас велики, као трубу, који говораше: Ја сам Алфа и Омега, први и последњи; и: Што видиш, напиши у књигу и пошаљи седмим црквама које су у Азији: у Ефес, и у Смирну, и у Пергам, и у Тијатиру, и у Сард, и у Филадельфију, и у Лаодикију. Откривење 1:4–11.

Прва три стиха првог поглавља Откривења идентификују последњу опомену и начин на који се та порука преноси од Бога човечанству. Такође се наводи да је то Откривење Исуса

Христа, чиме се прави разлика између књиге Откривења и књиге пророка Данила. Једно је пророчанство, а друго откривење.

„У Откривењу се састају и завршавају све књиге Библије. Овде је допуна књизи пророка Данила. Једна је пророчанство; друга је откривење. Књига која је била запечаћена није Откривење, него онај део Даниловог пророчанства који се односи на последње дане. Анђео је заповедио: ‘А ти, Даниле, затвори ове речи и запечати књигу до времена свршетка.’ Данило 12:4.” Дела апостолска, 585.

У књизи Откривења постоје пророчке линије које треба препознати и повезати, ред по ред. Све те пророчке линије завршавају се у књизи Откривења, али књига која је била запечаћена није била књига Откривења, нити је једноставно књига Данилова била запечаћена, него је у књизи Даниловој било запечаћено „оној део Даниловог пророштва који се односи на последње дане.“

„Последњи дани“ могу се разумети у општем смислу, али да бисмо их разумели као надахнуте речи (што оне јесу), потребно је и да проценимо да ли је за израз „последњи дани“ везана пророчка симболика. „Последњи дани“ јесу одређени период пророчке историје, за шта постоје многе поткрепљујуће линије доказа. Надам се да ћу у блиској будућности изложити ту историју. То је, посебно, историја од 1798. године до завршетка времена милости. Један начин да се то препозна јесте тај што је у дословној служби у светињи постојао један дан у години који је представљао суд, а то је био Дан помирења. Та дословна церемонија била је праслика онога што сестра Вајт назива антитипским Даном помирења. Пророчки, или духовни, Дан помирења представља „последње дане“ времена милости; он представља раздобље коначног суда.

Пророчанство у Данилу које је било запечаћено било је двоструко. Постојало је пророчанство које се односило на последње дане, а које су милерити препознали, које је најављивало отварање суда. Тај одломак у Данилу представљен је визијом о реци Улај у осмом и деветом поглављу. Друго пророчанство које је у Данилу било запечаћено најављује завршетак суда, и крај адвентизма, и крај Сједињених Држава, и крај света. Та визија била је представљена реком Хидекел.

„Светлост коју је Данило примио од Бога била је дата нарочито за ове последње дане. Виђења која је видео на обалама Улаја и Хидекела, великих река Синара, сада су у процесу испуњења, и сви предсказани догађаји ускоро ће се збити.“ Testimonies to Ministers, 112, 113.

Визија на Улају била је отпечаћена 1798. године и односи се на Божје светилиште и Његов народ. Визија на Хидекелу била је отпечаћена 1989. године када су, као што је описано у Данаилу, једанаеста глава, четрдесети стих, земље које представљају бивши Совјетски Савез биле пометене папством и Сједињеним Америчким Државама, и односи се на непријатеље Божјег народа. Те две визије делују као седам цркава и седам печата у књизи Откривења. Једна је унутрашња историја цркве, а друга је спољашња историја цркве, и обе обухватају читаво раздобље и „нарочито су за“ „ове последње дане“.

Али иако нам је речено да књига Откривења није запечаћена књига, такође нам је речено да је она запечаћена књига.

„Откривење је запечаћена књига, али је уједно и отворена књига. Оно бележи чудесне догађаје који треба да се збију у последњим данима историје ове земље. Учења ове књиге су одређена, а не мистична и неразумљива. У њој се излаже исти низ пророштва као и у Данилу. Нека пророштва Бог је поновио, показујући тиме да им треба придавати важност. Господ не понавља оно што није од велике важности.“ Manuscript Releases, volume 9, 8.

Књига Откривења је отпечаћена зато што су пророчанства у Данилу отпечаћена, а управо оне пророчке линије које су у Данилу отпечаћене јесу исте оне линије које се налазе у Откривењу. Оно што је било запечаћено у књизи Откривења био је један део Откривења који се нарочито односи на Божји народ у „последњим данима“. Када је сестра Вајт написала ову изјаву, „седам громава“ је у време када ју је писала било запечаћено, те је зато написала да је то „запечаћена књига“. Она је такође рекла да је књига Данилова била „књига која је била запечаћена“, у прошлом времену. За њу је она била отпечаћена 1798. године.

Оно што је у току њеног живота било запечаћено у погледу седам громава није једноставно било будућих догађаја представљених са седам громава, него првенствено то да „седам громава“ представљају да почетак адвентизма стоји у паралели са завршетком адвентизма. „Седам громава“ откривају најважније пророчко правило потребно за разумевање Откривења Исуса Христа, а уједно откривају и једно својство Божје природе и карактера, да је Он почетак и свршетак свега. Пророштво указује на то да постоји сврсисходан развој истина повезаних са Божјом природом и карактером.

Исус, када је представљен као „Лав из племена Јудина“, симболизује дело које остварује откривајући истину постепено и систематски кроз историју. Он запечаћује пророчку реч све до тренутка у времену када треба да буде разумљива. Он запечаћује и отпечаћује истину ради поуке. Као Палмони, Исус је Чудесни Бројитељ, Господар времена који управља Његовом-причом. Као Алфа и Омега, Он је, између осталог, Господар језика. Као Лав из племена Јудина, Он је Онај који одређује када ће истина бити откривена људима.

У првом поглављу Откривења, после прва три стиха, Божанство је представљено као три засебна бића.

Јован седам цркава које су у Азији: благодат вам и мир,

од Онога који јесте, и који беше, и који долази;

и од седам Духова који су пред престолом његовим;

И од Исуса Христа, који је верни сведок, и првенац из мртвих, и кнез над царевима земаљским. Откривење 1:4, 5.

Увод у последњу књигу Библије јасно упућује поздрав Божјој цркви који препознаје Оца, Духа и Сина. Завршетак Божје Речи понавља почетак и тиме наглашава значај исправног

разумевања Божанства. То чини ради оних који ће бити Филаделфијци и сачињавати сто четрдесет и четири хиљаде. Они су коначни заветни народ, који је био предображаван кроз све токове заветне историје. Ти сведоци, поред осталих истина, утврђују да је Бог током пророчке историје постепено настојао да увећава познање Своје природе и карактера.

Највећи симбол човековог непознавања Бога у Библији био је фараон, који је представљао Египат, симбол целокупног света, а стога и целог човечанства. Тај путоказ започиње тај процес на почетку дословног Израиља, када је Бог настојао да обзнани своје име. На крају дословног Израиља, спор око Божјег имена био је поновљен. На крају дословног Израиља Исус је обележио своје општење с Јеврејима тиме што је указао на историју Давида и употребио „правило првог спомињања“ да би представио коначну изјаву у погледу лаодикејске слепоће Јевреја. Они нису могли да разумеју шта им је говорио, јер нису познавали правило Алфе и Омеге, нити су познавали Алфу и Омегу који је стајао пред њима.

На почетку духовног Израиља упоредо се јавља спор који је предсказан у историји Мојсија. Како је адвентизам пролазио кроз историју „последњих дана“, пружене су многе прилике да се потпуније разумеју Алфа и Омега, као што је то био случај са древним Израиљем. Доћи ће тренутак на крају историје адвентизма када се више неће постављати никаква питања, као што је било у Христове дане.

Враћајући се на одломак у првом поглављу Откривења, видимо да благодат и мир долазе од Онога који јесте, и који беше, и који долази, а такође и од седам Духова, и такође од Исуса. Божанство је представљено као Исус, седам Духова и Онај који јесте, и који беше, и који долази, чиме нам се даје да знамо да је Отац тај који поседује одлике представљене као Онај који јесте, беше и долази. Те одлике представљају вечну природу Бога. Он је одувек постојао, а у осмом и деветом стиху управо се тај атрибут јасно приписује Исусу.

Ја сам Алфа и Омега, почетак и свршетак, говори Господ, који јесте, и који беше, и који долази, Сведржитељ. Ја Јован, који сам такође ваш брат и заједничар у невољи, и у царству и трпљењу Исуса Христа, бејаш на острву које се зове Патмос, ради речи Божје и ради сведочанства Исуса Христа. Бејаш у Духу у дан Господњи, и чух иза себе силан глас, као трубе, који говораше: Ја сам Алфа и Омега, први и последњи; и: Што видиш, напиши у књигу и пошаљи седморици цркава које су у Азији: у Ефес, и у Смирну, и у Пергам, и у Тијатиру, и у Сард, и у Филаделфију, и у Лаодикију. Откривење 1:8–11.

Они који имају Библију у којој су речи Исуса исписане црвеном бојом, знају да у осмом и једанаестом стиху говори Исус. У тим стиховима Исус показује да поседује истоветну вечну природу као Отац, када Себе означава као „Господа, који јесте, и који беше, и који долази“, а Исус такође додаје да је Он „Свемогући“.

Сасвим прво што Исус каже на почетку књиге Откривења, књиге која објављује да је то Откривење Исуса Христа, јесте да је Он Алфа и Омега, да је и Он, као што је Отац, вечан и да је и Он Бог Сведржитељ. Особине Божје природе јесу сасвим прве речи у књизи Откривења које долазе од Исуса. Те особине представљају непосредне камене спотицања за

адвентисте који још увек бране првобитно становиште о Божанству. Они верују да је постојало време када је Отац извео Свога Сина.

Завршетак књиге Откривења сагласан је с почетком књиге Откривења.

Други долазак следи након описа Божанства. У двадесет другој глави налазимо да се крај књиге слаже с почетком књиге, а дванаести стих стоји упоредо са седмим стихом прве главе тиме што упућује на Други долазак.

И, ево, долазим брзо; и плата моја је са мношвом, да дам свакоме по делима његовим. Ја сам Алфа и Омега, почетак и свршетак, први и последњи. Блажени су они који творе заповести његове, да имају право на дрво живота, и да уђу на врата у град. А напољу су пси, и врачари, и блудници, и убице, и идолопоклоници, и сваки који љуби и чини лаж. Ја Исус послах анђела свога да вам посведочи ово по црквама. Ја сам корен и род Давидов, сјајна и звезда даница. И Дух и Невеста говоре: Дођи. И који чује нека каже: Дођи. И ко је жедан нека дође. И ко хоће нека узме воду живота забадава. Откривење 22:12–17.

Након што је указао на Други долазак, Исус, као и у првом поглављу Откривења, поистовећује Себе као Алфу и Омегу. Затим додаје разлику између оних који би чули и оних који не би чули шта Дух говори црквама. Он упућује на процес преношења поруке приказан у стиховима један до три првог поглавља, тиме што указује да је послао Гаврила с поруком Јовану.

Затим се Он враћа на последњу изјаву коју је упутио књижевницима и фарисејима на крају старог Израиља. Он повезује оба завршетка, дословног и духовног Израиља, тиме што у Откривењу за оне у „последњим данима” даје одговор на оно што Јевреји у својим „последњим данима” нису могли да разумеју. Он каже да је Он корен (почетак) и потомак (свршетак) Давидов. Тема о Давиду и Господу његовом била је последња изјава коју је Исус упутио препирљивим Јеврејима, и она представља праобраз коначне објаве за оне у последњим данима који, према поруци Филадельфијској цркви, тврде да су Јевреји, а нису.

Ево, учинићу оне из синагоге Сатанине, који говоре да су Јевреји, а нису, него лажу; ево, учинићу да дођу и поклоне се пред ногама твојим, и да познају да сам те љубио. Зато што си одржао реч трпљења мога, и ја ћу тебе сачувати од часа искушења, који ће доћи на сав васељени свет, да искуша оне који живе на земљи. Откривење 3:9, 10.

Они који се клањају пред ногама светих јесу лаодикејски адвентисти које је Господ избљувао из Својих уста.

„Ти мислиш да ће они који се клањају пред ногама светих (Откривење 3:9) најзад бити спасени. Овде се морам разићи с тобом; јер ми је Бог показао да су та класа били они који су исповедали адвентистичку веру, али су отпали, и ‘поново разапели Сина Божјега за себе и изложили га јавној срамоти.’ А у ‘часу искушења’, који тек има доћи, да би се показало право обележје свакога, они ће знати да су заувек изгубљени; и, савладани муком духа, поклониће се пред ногама светих.“ Word to the Little Flock, 12.

Према Библији и Духу пророштва, они који се клањају пред ногама светих јесу чланови сотонине синагоге. Они тврде да су Јевреји, али то нису. Праведним адвентистима обраћа се у посланици цркви у Филадельфији. Сто четрдесет и четири хиљаде јесу Филадельфијци, а Јевреји који говоре да то јесу, а нису — јесу Лаодикејци. Постоје две групе верних људи у „последњим данима“: сто четрдесет и четири хиљаде и они који су мученици. Само две од седам цркава не садрже никакву критику. Једна је Филадельфија, која представља оне који никада не умиру, а друга је Смирна, која представља верне мученике. Мученици и они који не умиру, Смирна и Филадельфија, једине су од седам цркава уз чију поруку није приложена никаква осуда. Па ипак, обе цркве морале су да се суоче с онима који су тврдили да су Јевреји, а нису. Тако је, јер су сви они припадници исте цркве у „последњим данима“, суочени с истим околностима: једна група одређена да сведочи својом крвљу, представљена Мојсијем на Гори преображења, а друга група представљена Илијом, који никада није умро.

И анђелу цркве у Смирни напиши: Ово говори Први и Последњи, који беше мртав, и ево је жив: Знам твоја дела, и невољу, и сиромаштво, (али си богат), и знам хулу оних који говоре да су Јевреји, а нису, него су синагога Сатанина. Не бој се ничега што ћеш пострадавати: ево, ђаво ће неке од вас бацити у тамницу, да будете кушани; и имаћете невољу десет дана: буди веран до смрти, и даћу ти венац живота. Откривење 2:8–10.

Док Исус описује тешке околности смирске цркве, Он даје само једну позитивну напомену када каже: „али си богат“, стављајући их тиме у супротност са члановима синагоге Сотонине, који нису богати. Они у Откривењу који су адвентисти и мисле да су богати, а нису, јесу Јевреји који говоре да су Јевреји, а нису — јер су лаодикијски адвентисти седмога дана.

На почетку Откривења Божанство је представљено као три Личности, а на крају књиге Откривења Исус и Дух се непосредно помињу, али не и Отац. То није од значаја, јер начело „ред по ред“, удружено с начелом да прво осветљава последње, захтева да Отац буде препознат у последњим стиховима Откривења, пошто је већ назначен као присутан у првим стиховима. То се ни по чему не разликује од првог поглавља Јовановог јеванђеља, где Јован не именује непосредно Духа, али се разуме да је Дух тамо присутан, јер је Дух био присутан већ први пут када је записан израз „у почетку“. Сведочанство Јовановог јеванђеља у првом поглављу почиње истоветним изразом: „у почетку“.

„Почетак“ је пророчки симбол и треба га вредновати према пророчким правилима, укључујући правило „ред на ред“. Мојсијев почетак јесте почетак Јовановог Јеванђеља, јесте почетак књиге Откривења, а уједно је и крај Откривења. У тим четирима линијама, двапут су препознате све три личности небеског тројства; у једној линији (Јовановом Јеванђељу) Дух можда недостаје, а у четвртој линији недостаје Отац, али када се сагледају заједно, све три Божанске Личности заступљене су у све четири линије.

Христос је дошао да објави Оца, а Свети Дух је дошао да објави Сина. Сва тројица су принела вечне жртве. Отац је тако заволео свет да је дао Исуса, Исус је тако заволео свет да је пристао да на Себе узме, за сву вечност, тело оних које је створио. Какво је то давање

представљено чином Творца који је изабрао да постане део Свога створења? Треће лице Божанства предало је Себе, јер је прихватило положај да пребива унутар створеног бића званог човечанство — кроз сву вечност.

Вероватно је из тог разлога Свети Дух више пута повезан са симболима Божјег народа. Он је Личност Божанства која треба да пребива са људским створењем. Стога су симболи Светога Духа у Светом писму чешће него не представљени симболом који представља и Светога Духа и човечанство. У почетку се Дух надносио над водама.

И рече ми: Воде које си видео, где седи блудница, јесу народи, и мноштва, и нације, и језици. Откривење 17:15.

Једини део намештаја у светилишту које је подигао Мојсије, за који радницима није био дат образац посебно и подробно изложен да га следе, био је седмокраки свећњак. Свећњак представља сједињење човечанства са божанством. Из тог разлога, нацрт свећњака био је једини предмет у светилишту у чијем обликовању је људима било остављено да дају свој допринос. Седам свећњака међу којима Христос ходи поистовећују се са седам цркава, али свећњак се напајао уљем, које представља Светога Духа, а фитиљи свећа, који су подржавали пламен да даје светлост, били су начињени од употребљених белих ланених хаљина свештеника, што представља Христову праведност која сија као светлост света. Божји народ је светлост света, али ту светлост покреће једино уље Светога Духа. Свети Дух се у Светом писму често повезује са људима у опису који је о Њему дат.

И из престола излажаху муње и громови и гласови; и седам жижака огњених гораху пред престолом, који су седам Духова Божјих. Откривење 4:5.

Седам светиљки овде су поистовећене са „седам Духова Божјих“, а ипак нам је речено да су седам свећњака седам цркава.

Тајна седам звезда које си видео у мојој десници, и седам златних свећњака. Седам звезда јесу анђели седам цркава; а седам свећњака које си видео јесу седам цркава. Откривење 1:20.

Sedam svećnjaka jesu i sedam Duhova i Božja crkva.

И погледах, и гле, наред престола и четири жива бића, и наред старешина, стајаше Јагње као заклано, које имаше седам рогова и седам очију, које су седам Духова Божјих посланих по свој земљи. Откривење 5:6.

Седам рогова и седам очију такође су Свети Дух који је послан по свој земљи, и када се неко крсти, хришћанин је послан по свој земљи, јер је крштен у име Оца, Сина и Светога Духа. У благослову изреченом над мученицима кризе недељног закона, и над свима онима који су умрли у вери у савременом духовном Израиљу од 1844. године, Дух је тај који пружа похвалну реч на њиховим погребима када каже: „Да“, „нека отпочину од трудова својих“, јер је Он био с њима током њихових трудова све док нису положили своје животе.

И чух глас с неба како ми говори: Пиши: Блажени су мртви који одсада умиру у Господу. Да, говори Дух, да почину од трудова својих; а дела њихова иду за њима. Откривење 14:13.

Када разматрамо крај и почетак књиге Откривења, почетак Библије и почетак Јовановог јеванђеља, налазимо да су све три Личности Божанства присутне, премда је Отац тамо на основу примене правила „ред на ред“. Син је тамо, поистовећујући Себе као Алфу и Омегу.

Ако препознамо да је сједињење човечанства са божанством сједињење Светога Духа и човечанства, тада можемо разумети зашто су симболи Светога Духа повезани са симболима човечанства. Имајући ово гледиште на уму, враћамо се на она два „у почецима“ којима се тако често бавимо.

У почетку створи Бог небо и земљу. А земља беше без обличја и пуста; и тама беше над лицем бездана. И Дух Божји дизаше се над водом. И рече Бог: Нека буде светлост. И би светлост. И виде Бог светлост да је добра; и растави Бог светлост од таме. Постање 1:1–4.

У почетку беше Реч, и Реч беше у Бога, и Реч беше Бог. Она беше у почетку у Бога. Све је кроз Њу постало; и без Ње ништа није постало што је постало. У Њој беше живот; и живот беше видело људима. И видело светли у тами; и тама га не обузе. Јован 1:1–5.

Користећи ова два сведочанства о „у почетку“, Бог Реч, који је све створио, такође је дао и свој живот, јер „у Њему беше живот“, и Његов живот беше „светлост“ људима. „Светлост“ створеног човека јесте праведност Творца. Праведност Творца јесте фитиљ у свећама у светилишту.

И њој би дано да се обуче у танко платно, чисто и бело; јер је танко платно праведност светих. Откривење 19:18.

Уље које напаја фитиљ представља деловање Светога Духа у животу верника. У почетку је земља била у тами и није било светлости. Исус је затим дао Свој живот, живот који је био у Њему, да би могло бити светлости за људе.

И поклониће му се сви који живе на земљи, којима имена нису записана у књизи живота Јагњета закланог од постања света. Откривење 13:8.

Када је Исус изабрао да буде жртва за човечанство, дао је Свој живот да би људи имали светлост. Као што је случај у ова два одломка, кад год се светлост уведе, светлост производи две врсте богослужитеља, представљене светлошћу и тамом, децу дана или децу ноћи.

А ви, браћо, нисте у тами, да вас онај дан затекне као лупеж. Јер сте ви сви синови светлости и синови дана; ми нисмо од ноћи нити од таме. 1. Солуњанима 5:4, 5.

Када препознамо тесан вечни однос који Свети Дух има са децом дана, можемо разумети зашто су симболи и Божје деце и Светога Духа тако тесно повезани. У последњем одломку Откривења видимо Исуса као Алфу и Омегу, видимо Оца кроз примену начела ред на ред, а Свети Дух даје Своје коначно симболичко представљање Самога Себе, јер су свети људи

старине говорили покретани Светим Духом. Његова прва изјава о Самоме Себи у Постању показује Га како се креће над водама, или како се креће над човечанством, а Његово последње указивање на Самога Себе гласи овако.

И Дух и невеста говоре: Дођи. И који чује нека каже: Дођи. И ко је жедан нека дође. И ко хоће, нека узме воду живота забадава. Откривење 22:17.

Од почетка до краја Свети Дух се препознаје у повезаности са човечанством, јер деца дана представљају спој божанства и човечанства. Павле, као и Исаија, указује да су људи сасуди, а свећњаци у светињи имали су сасуде у које је био положен фитиљ, и уље је силазило у сасуде да обезбеди гориво неопходно да се пројави светлост која је Христова праведност. Ми смо сасуди Светога Духа, трећег Лица Божанства, како је то препознато од почетка до краја Божје Речи, и исто тако јасно утврђено у списима Духа пророштва.

У поруци другог анђела, која се испунила на почетку адвентизма и на крају, налазе се две посебне поруке: једна за цркву, а друга за свет.